

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558291296/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

«Det skal I ikke sige, – svarede Kongen – Toget til Pommern tænker jeg ikke skal staae længe paa, og gaar Alt efter mit Ønske, kan her maaskee snart blive ret lystigt og levende paa Slottet. Hvad siger I, min kjække Søstersøn, om jeg nu for Alvor tænkte paa at formale mig?»

«Dertil udfordres først en kongelig eller keiserlig Brud», bemærkede Albert; og da Kongen ikke udlod sig videre derom, tog Greven Afsked og begav sig endnu samme Dag, særdeles mørk og forstenet, med mange Riddere og Svende til Haren, ledsaget af Carl og sit øvrige Følge.

Næste Morgen reed Kongen som sædvanlig til Ottensengen i Domkirken. Da han vilde træde ind ad den prægtige Kirkedør, med Ringen i det forgylte Katehoved, saac han den skjønnne Fru Helene og hendes Døtre, som bleve staaende ved Indgangen for at hilse ham. Med sin prægtige røde Silkekaabe med Hermelinsbrændmer og den høie Silkehat med Strudsfejer tildrog den skjønnne Enke sig Alles Opmærksomhed. Mange Mennesker stimlede til Kirken, og det forarsagede et lidet Ophold, medens Folket veeg tilside og gjorde Plads for Kongen og hans Følge.

«See, det er Kongens Frille, den rige Enke fra Sæbygaard – sagde en tyk Ribe-Borger til sin Ledsager – see, hvor hun udmaier og kroer sig! hende faae vi nu maaskee endog til Dronning istedetfor Keiserens Søster – tvils

Forbittret hørte Kongen den uforskammede Tale; bleg af Harm, vendte han sig om og saac et fornærmeligt Smil i mange Ansigter; men hvo der havde sagt hine Ord vidste han ikke. Han betvang sin Heftighed og gik rolig videre; men Fru Helenes og hendes Døtres Hilsen besvarede han med et koldt og fremmed Buk, uden at see paa dem. Den skjønnne Enke lod hastig Sløre falde for sit Ansigt, for at skjule den pludselige Farvevexling, hun følte i sine Kinder; hun greb sin Datter under Armen, for ikke at vakle, og skyndte sig til en lukket Kirkestol, hvor hun med hede, bitte Taarer sank paa Knæ og syntes at bede.

Kongen havde glemt sin Rosenkrands og sendte sin Kertedreng efter den. Urolig og adspredt, tumlede han ind i Skriftestolen og følte en usædvanlig Trang til at give sit Hjerter Luft for sin Skriftefader. «Jeg har en svar Synd paa min Samvittighed, – sagde han gjennem Gitteret til den opmærksomme Erke-degn – ved uforsigtig og for-

fængelig Snak og letsindig Opførsel har jeg bragt en fornem og ærbar ung Erke i Vanrygte, og bragt mig selv i ond Omtale blandt Folket. Ved hvilken Bod kan jeg udsone den Brøde? og hvorved kan jeg gjøre Ende paa den krænkende Folkesnak?»

«Eders Forseelse, min Konge! – svarede Skriftefæderen – hører vel ikke, strengt taget, til *peccata mortalia* eller Døds synderne, men om den endogsaa kunde henregnes dertil, vilde en ringe Deel af den hellige Kirkes Fortjenester være tilstrækkelig til at udsone den, og derpaa giver eders søulige Hengivenhed for Kirken og den romerske Stol Eder et billigt Krav. Vil I dernæst undgaae Brødens naturlige Følger for Verdens Øine, og undgaae Forsmædelsen i eders Æres Besmittelse, saa bør det skee ved en christelig og hæderlig Fotmæling med en Kvinde af eders Stand, og ved aldrig offere at see den unge forføriske Enke.»

Kongens Kinder blussede. «For to Dage siden – svarede han – vilde denne Bod have været mig streng og vanskelig nok, idag tykkes den mig kun alt for let; og nu aabenbarede han Skriftefæderen det lønlige Afguderie, han siden igaar Middags havde været henfaldet til, og hvorledes han istedetfor at læse sit Ave Maria kun havde betragtet en verdslig Qvindes Billede, som havde faaet Plads ved hans Hjerter ved Siden af hans Bedstefæders, Hertug Knuds, blodige Haarlok.

«Det hører endnu til *peccata venialia*, naadige Herre! – hviskede Arafred gjennem Gitteret – hvad ogsaa den mystiske Præst i Slagelse maa have sagt Eder om det indvortes Lys, om Nedsænkelsen i Guds Væsen ved Selvecontemplation og Sandsenaturens Udryddelse, saa viser denne eders Fortabelse i et verdsligt Billede noksom, at det er eders sunde Natur imod, at helde til Mystikernes unaturlige Lære. Det er bedre at gifte sig, end lide Brynde, siger Apostelen, og jeg veed intet bedre Raad at give Eder, ædle Herre!»

«Hvad? Brynde – gjentog Valdemar heftig – nævn ikke saaledes den bedste og reneste Følelse, jeg har kjendt i mit Liv! jeg bekjender dig den ikke som nogen Synd; men maaskee er det et Sværmerie, et Slags Vanvid, som dog Ingenting fører til, og jeg harmer mig kun over, at jeg for denne Grilles Skyld glemmer saavel at handle, som at bede; thi det er ikke alene mit Ave Maria jeg forsømmer, det kunde jeg vel indhente igjen, det er ikke blot min Rosenkrands, jeg glemmer; men min Hu staaer nu meer til en Kvinde, jeg aldrig har seet, end til Kamp og Ledingsfærd for Landets og Kronens Ære. Var jeg